

03

Domáci

01

Hostia

Napísal:
Július Belan

Ilustrovala:
Katarína Vronková

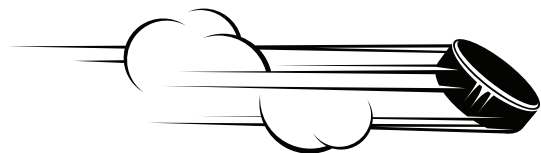
Autor:	© Július Belan
Ilustrácie:	© Katarína Vronková
Obálka:	© Zuzi Maat
Redaktor:	Táňa Sadloňová
Vydavateľstvo:	© Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Rok vydania:	2022, prvé vydanie
Tlač:	Alfa print, s.r.o., Martin

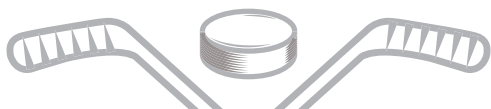
Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-427-4

JÚLIUS BELAN

**DRÁČIE
HOKEJKY**

1. TOTO SOM BOL JA

Ak by niekto napísal príručku *Ako byť dobrým chalanom*, určite by som nebol hlavnou postavou. Priznávam – odjakživa som bol riadne číslo. Svoje o tom vedeli učitelia, decká zo školy a aj rodičia.

Nebolo žiadne tajomstvo, že s učením som veľký kamarát nikdy nebol. I keď som sa často obhajoval slovami, že by som sa s ním priatelil rád, ale ono si ku mne nevedelo nájsť cestu. Moje známky bývali pestré. Ako mi hovorila triedna pani učiteľka Záborská:

„Ty máš takú pestrú paletu znáмок, že keby si bol maliar, mohol by si maľovať úžasné obrazy.“

S maľovaním mala trocha pravdu. Len s rozdielom, že obrazy som maľoval s kamošmi a po stenách záchodov.

Moje známky boli fakt divoké, no niekedy sa pošťastila aj jednotka. Najmä z telesnej. Mamka s tatkom sa ale mojimi výsledkami a poznámkami v žiackej knižke nemohli chváliť.

Počas prestávok som hulákal, pri tabuli som šepkal. Na suplovaných hodinách som sa smial, na písomkách prevažne žalostne stonal. Keď sa vymýšľali v triede

somariny, hlásil som sa prvý. No keď sa zadávali referáty, ruku som zdvíhal posledný. Bol som triedny šašo. Vždy bola so mnou zábava a spolužiačky sa priam predbiehali, ktorá by chcela byť moja frajerka.

Školu som nemusel, ale existovala vec, ktorú som miloval – hokej. Bol som útočník celým svojím srdcom. Keby mamkiné kvetináče vedeli rozprávať, určite by vám to potvrdili. Darmo, trénoval som takmer všade, kde sa dalo. Hrával som súťažne za náš mestský klub. Tatko si občas robil žarty, že som sa narodil s korčuľami na nohách a hokejkou v ruke. On odjakživa chcel byť požiarnikom. Aj sa mu to podarilo. Ja som sníval, že raz budem veľká hokejová hviezda.

Mal som na to všetky predpoklady. Veď samotný tréner zo mňa spravil kapitána! Nebudem klamať, troška som bol namyslený. Prečo by som nemohol? Dával som góly takmer v každom zápase! A ak som zrovna neskóroval, rozdával som asistencie ako na podnose. Kamoši ma volali Malý Ovečkin, Nový Bondra či Crosby z malého mesta. Ak by som zotrval pri poctivých tréningoch, prístupe a výkonnostne sa zlepšoval, mal by som šancu dostať sa do najvyššej ligy u nás, no neskôr možno aj v Amerike či Kanade! Čo tak vyhrať slovenskú ligu alebo bájnny Stanley cup? Mnohí odborníci mi dávali šance na úspešnú kariéru.

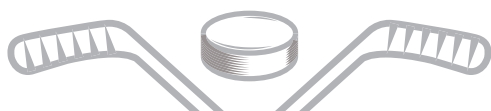
Hokej mi nemusel priniesť len obrovskú slávu. Sofia, najkrajšia baba na svete, mi povedala, že keď ma vyberú do mládežníckej reprezentácie, bude so mnou chodiť. Nevedel som sa dočkať toho

momentu. Hokeju som dával skoro všetok voľný čas, ak si odmyslím hranie plejka, čítanie komiksov, sledovanie hokeja a zbieranie kartičiek s podobizňami obľúbených hráčov. Často som vravieval, že o niekoľko rokov donesiem do školy ukázať najvzácnejšie trofeje a všetky pani učiteľky moje úspechy posadia na zadok.

Momentálne som na zadku sedel ja. Vždy som si myslel, že sedieť oproti riaditeľovi základnej školy a v zubárskom kresle je to najhoršie, čo môže byť. Mýlil som sa. Prvé miesto mal síce lekár, ale ten, v ktorého ambulancii som bol práve v tomto okamihu. Vyšetroval mi srdce. Počas druhej tretiny posledného ligového zápasu, ktorý sa odohral pred týždňom, som totiž odpadol.

Po príchode do nemocnice a po sérii vyšetrení mi dnes lekár oznámil správu: „Matúš, žiaľ, pre ochorenie srdca musíš skončiť s profesionálnym hokejom. Raz a navždy.“

Dostal som aj cenu útechy – vraj môžem hrať hokej vonku, rekreačne. Ale na kariéru profesionálneho športovca som mohol zabudnúť. Často som si predstavoval scénu, ako sa rozpláčem od šťastia, keď nad hlavu zdvihnem Stanley Cup. Teraz som plakal cestou z nemocnice na zadnom sedadle auta. Môj sen sa nikdy nesplní.

2. AKO ĎALEJ?

Nasledujúce dni boli pre mňa najhoršie v živote. Nie, nebolo to tým, že ma čakali dve písomky za jeden deň. Bol som na tréningu môjho klubu. Ako divák. Pozeral som na chalanov. Naháňali sa za pukom, nacvičovali rôzne akcie či nájazdy na brankárov. Tak rád by som sa k nim pridal. Nemohol som.

Po skončení tréningu som sa oficiálne rozlúčil s celým tímom – so spoluhráčmi, ale aj s trénerom a jeho asistentmi. Z hokejovej haly sa mi odchádzalo ťažko. Držal som sa, aby som nevypustil slzy pred chalanmi. Môj hokejový život naisto skončil. Neodchádzal som ako veľké hviezdy v sprievode búchania hokejkami o ľad či tleskania v stoj. Nepozeral som sa, ako pomaly vyťahujú môj dres do výšky. Neocitol som sa v sieni slávy s inými legendami. Odišiel som úplne obyčajne.

Hala sa nachádza pár ulíc od môjho paneláku. Za normálnych okolností by som po tréningu išiel domov k jednému zo spoluhráčov. V partii by sme hrali plejko, prípadne by sme si šli sadnúť na kofolu a pizzu. Teraz som kráčať domov a sám bez kamarátov. Mal

som čas uvažovať, čo budem robiť ďalej. No neprišiel som na nič okrem toho, že odteraz budem chodiť do školy už každý deň. Ktovie, ako decká v triede príjmu fakt, že viac nebudem hokejista a nikdy žiadnu veľkú trofej do školy neprinesiem.

Prvý týždeň v triede bol celkom fajn. Dokonca aj Sofia sa so mnou bavila, akoby sa nič nestalo. Mal som pocit, že kamošov, ktorých som tu mal, ma neopustili. Ale každým ďalším dňom sa situácia menila. Kúzlo nádejnej športovej hviezdy začalo vyprchávať ako vôňa zo školskej jedálne, keď sa piekli buchty. Z vychýreného zabávača triedy sa pomaly stával ten, z ktorého si zábavu začali robiť iní. Chalani si ma neustále doberali a priazeň dievčat sa stala minulosťou. Už ani Sofia nemala o mňa záujem. Navyše si našla náhradu. O rok staršieho chalana, ktorý mal triedu nad našou. Futbalistu.

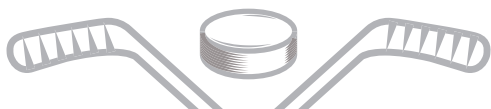
Začal som byť pre každého nikto. Šírili sa reči, že nemám žiadny problém so srdcom, keď môžem hrať florbal a futbal na telesnej. Vraj ma tréneri precenili a v skutočnosti som nemal ani na desiatu horskú ligu. Nikto nechápal skutočnosť, že ja som športovať mohol, ale nie na profesionálnej úrovni. Alebo to chápali veľmi dobre. A práve to, že už nie som profík, bolo pre nich kľúčové, aby ma viac nebrali medzi seba.

Občas som ich posmešky odstreľoval ako puk od hokejky, ale niekedy sa ma dotkli a bol som smutný. Jediný, kto sa so mnou chcel baviť, bol zakríknutý spolužiak Alfréd.

Vynikal veľkými okuliarmi a ešte väčšími vedomosťami. Často sme si ho v triede doberali, považovali sme ho za bifloša. Na florbale veľa priestoru nedostával, keďže sme proti chalanom z béčky tvorili tím len z kvalitných hráčov. Spätne ma to mrzelo, lebo práve Alfréd sa ku mne správal normálne, aj napriek posmeškom za dobré známky a málo šancí v zápasoch na telesnej. Nedal mi pocítiť, že moja hokejová hviezda zhasla, čo som si na ňom cenil.

Vždy som sedával v zadnej lavici v rade pri okne. Na hodinách sa vedľa mňa striedali spolužiaci, aby sme mali čo najviac zábavy. V tieto dni som ostal sedieť sám. Alfréd, prezývaný Fredy, sedával s Betou, ktorá vo svojej babskej skupine okato ohovárala všetkých a všetko. Najviac Fredyho. Raz som mu cez prestávku medzi slovenčinou a angličtinou navrhol, či by nechcel sedieť so mnou v lavici. Mali ste vidieť jeho výraz. Od nadšenia sa jeho veľké hnedé oči v okuliaroch ešte zdvojnásobili. Neváhal. Ihneď vyštartoval ku svojej lavici. Zobral peračník, zošit, učebnicu. Na plece si prehodil remeň aktovky a šprintoval ku mne. Všetky decká spozorneli. Miro po mne hodil šupu od mandarínky a nazval ma biflošom.

Ak som si odmyslel Fredyho ohromné vedomosti, ktorými ma začal kŕmiť hneď od začiatku nášho spoločného sedenia v lavici, bol to fajn chalan. Dokonca zbieral hokejové kartičky! Donedávna som si ich zamieňal s hráčmi z tímu, teraz som mohol s ním.

3. KEĎ SA VŠETKO NAKOPÍ

Aj keď som sa zatváral do izby so slovami, že sa idem učiť, viac som sa venoval iným veciam. Väčšinou som trénoval stabilitu. Vždy som sa postavil na vratkú dosku, v ruke držal hokejku a manévroval s pukom. Oči mi však stále blúdili na poličku plnú medailí a trofejí z hokejových súťaží. Okrem nich som obdivoval aj plagáty hokejových hviezd, ktoré som mal nalepené na stene či na skrini. Hádam nebolo top hráča, ktorého podobizeň by chýbala v mojej zbierke.

No najčastejšie som sa díval na dres nášho národného tímu z olympiády v Pekingu, kde chlapci získali bronzové medaily. Žiaľ, ja nikdy žiaden bronz nezískam. Jedine v lete, keď sa budem opaľovať.

Vo voľnom čase som si našiel i celkom novú zábavku – písanie rapových pesničiek. Dúfal som, že skladanie textov mi pomôže prekonať smútok z nenaplneného sna a skončenej kariéry. Pravdaže, nikomu som ich neukazoval. Bolo ich vcelku dosť, o čom svedčilo hodne vytrhnutých strán zo zošita na matematiku. Písal som najmä o hokeji, škole a babách. Niektoré mi prišli dobré, iné som časom zahodil.

No tešilo ma, že som si našiel aktivitu, ktorá ma ozaj bavila.

Písanie textov nebola jediná radostná vec v týchto dňoch. Potešil ma aj tatko. Včera som od neho dostal vreckové, čo znamenalo, že po škole si spolu s Fredym pôjdeme kúpiť hokejové kartičky do trafiky.

Super znelo aj to, že dnes sme mali ísť až na druhú hodinu. Lenže všetko malo svoj háčik. A týmto háčikom bola písomka z matiky. Viac nenaučený ako naučený som veril, že sa na mňa usmeje šťastie. Po väčšine si na písomky robievam ťaháky. Mamka ma už párkrát pristihla a skonštatovala, že za ten čas, ktorý som venoval príprave extra super tajných ťahákov, som sa mohol aj naučiť. Na písomke z matiky sme museli rysovať trojuholníky, počítat ich strany. Tak náročné veci som sa nemal šancu naučiť, ani si spraviť ťahák.

Snažil som sa rysovať najlepšie, ako som vedel, ale snaha nestačila. Moje výtvary sa podobali na hocičo, len nie na požadované trojuholníky. Gumoval som, tlačil ceruzkou. Od nervov som mal spotené ruky, a tak som ešte rozmazával všetko, čo som napísal. Vôbec to nevyzeralo ako vzorná písomná práca. Skôr sa to podobalo na čudesné výtvary maliarov. Na Fredyho tvári som videl zúfalstvo. Keby mohol, najradšej by každú úlohu vypracoval za mňa.

Hneď po geometrickom horore nás čakalo skúšanie zo zemepisu. Dobrovoľne sa prihlásili dve baby. Ako inak, dostali jednotky. Mysleli sme si, že už nikto

k mape nepôjde, ale pani učiteľka sa rozhodla vyvolať ďalších dvoch chalanov – aby vraj neboli smutní, že nedostali slovo. Nikto sa nehlásil, a tak povedala dve mená.

Dano Jačmeň a... to moje. No super.

Rovno som sa ospravedlnil, že nie som pripravený. Učiteľka sa so mnou nehrala. Neprehovárala ma, aby som aspoň dačo skúsil odrapkať. Alebo skôr vykoktať. Aj tak by to bolo márne. Sadol som si na miesto a hlavu si položil na lavicu. V poslednom období sa mi vôbec nedarilo.

Aby toho nebolo málo, cez prestávku som sa dostal do potýčky so spolužiakmi. Mal som užiť liek na srdce, no chalani mi zobrali škatuľku a začali si ju pohadzovať. Namiesto toho, aby som si pozeral nemčinu, som celý čas zabil natáhovaním sa s nimi. Fredy sa ma chcel zastať a pomôcť uchmatnúť mi lieky späť, ale bol si dobre vedomý, že chalani by ich veľmi rýchlo zamenili za jeho okuliare, a tak si radšej opakoval nemčinu. Škatuľku mi vrátili až počas zvonenia. Bol som za každý žart, ale na tomto som sa naozaj nebavil. Keď nemčinárka vošla do triedy, spolusediaci sa mi potichu ospravedlňovali, ale chápal som ho. Nehneval som sa.

Test z nemčiny mal dve časti. Škrtenie nesprávnych gramatických tvarov a preklad celého stĺpca slovíčok, dlhom ako mamkine špagety. Spomenul som si na tatka. Občas si podával Loto a zakaždým bol presvedčený, že raz sa mu podarí stať sa miliónárom.

Zatiaľ sa nič také nestalo. Teraz som sa cítil ako on, keď som horlivo, no viac-menej na náhodu, škrtal možnosti. Gramatické tvary, ako aj preklad slov, sa mi zdali také ťažké, akoby ani neboli v nemčine, ale skôr v čínštine. Dačo som síce vedel, no to *dačo som vedel* predstavovalo asi šesť slov. Ostatné som plánoval odpísať od Fredyho, keďže sme mali rovnaké zadania. Nečudoval by som sa, keby po zvonení odišiel k lekárovi so zlomenou nohou. Často som ho kopal pod lavicou, nech mi ukáže jeho odpovede. Pomáhal mi, no mal zo mňa riadne nervy. Báľ sa, že nás pristihne učiteľka a bude zle. Ja som si pomyslel, že nič horšie ako moja písomka bez jeho pomoci už byť nemôže. No ale bolo.

Neustriehol som situáciu a natiahol sa k Fredyho písomke viac, ako bolo potrebné. Tak natiahnutý krk by mi závidela aj žirafa. Orlí zrak učiteľky odhalil moje úmysly. Nestihol som ani otvoriť ústa a vydrať nejakú zaujímavú výhovorku. Už bola pri lavici a držala môj test v ruke. Len to tak zasvišťalo. Automaticky mi dala päťku. Možno som mal napísané správne odpovede v hodnote dvojky, trojky, ktovie... Ale za prichytenie pri odpisovaní som vyfasoval päťku bez nároku na opravu.

Fredy vyviazol bez ujmy, pretože ho nemčínárka mala rada. Povedala mu len to, aby svoje vedomosti nerozdával žiakom, ako som ja, a odišla si sadnúť za katedru. Začala opravovať písomky ľudí z inej triedy a ostatní spolužiaci, tiež nenaučení, horlivo začali

odpisovať. Takmer ma porazilo! Učiteľku viac neza-
ujímalo dianie medzi lavicami. To som teda dopadol!
Ale mohol som si za to sám. Ako sa stáva i v hokeji,
dal som si vlastný gól.

Až po tomto pekle bola na rade telesná a hudobná
výchova, kde sme len počúvali pani učiteľku Fršlingo-
vú hrať na klavíri a spievať. Kto chcel, mohol sa pri-
dať. Ja som sa kedysi pridával veľmi rád. Pri speve som
rôzne menil hlas, na čom sa decká zabávali. Ale po
skončení hokejovej mini kariéry mi do spevu nebolo.
Ešte k tomu dnešné hodiny dopadli katastrofálne. Aj
keď som rodičom sľúbil, že budem mať lepšie znám-
ky, lebo som mal oveľa viac času na učenie, nestalo sa.
Práve naopak. Bez hokeja som bol stratený.

Pri takto neúspešnom dni som sa tešil aspoň na
obed v školskej jedálni. Dnes sme totiž nemali mlieč-
nu polievku, ktorá chutila ako vyvarené ponožky, ani
zeleninové fašírky, urobené asi zo všetkého, čo decká
nepojedli počas minulých dní. Kuchárky podávali
rajčinovú polievku a dukátové buchtičky. K tomu
prichystali tradičnú ružovú malinovku, ľadovú ako
moje ruky pred fyzikou.

V jedálni to tradične žilo. Veselá vrava, smiech,
štrngot príborov, kde-tu sa rozbil pohár... S Fredym
sme si svoje tácky s obedom položili na prázdny stôl.
Keď sme chlíпали rajčinovú polievku, podišli k nám
dve piatačky. Školskú súťaž krásy by síce nevyhrali,
ale aspoň k nám prehovorili. Jedna z nich sa spýtala,
či si pri nás môžu obsadiť štyri miesta. Dve pre ne

a dve pre kamošky z triedy, ktoré mali prísť o chvíľu. Druhá hneď zaďakovala za našu ochotu, i keď sme ani neprehovorili, a utekali sa zaradiť do radu na obed.

Fredy si prstom napravil okuliare a zhrozene sa ma pýtal, čo spravíme. Vraj sa nám budú všetci smiať za to, s kým sedíme pri obede. Fredy síce nebol v pozícii, že by si mohol vyberať medzi babami, ale chápal som ho. Upokojoval som ho slovami, že škaredé baby zvyknú mať pekné kamošky. Fredy uvažoval nahlas:

„Čo ak práve ony boli v rámci ich skupinky tie krajšie?“

To mi teda nenapadlo. Riadne som zabral, v snahe dojesť čo najskôr. Fredy obedovanie tiež zobral útokom. Chytil tanier do rúk a zvyšnú polievku vypil. Náš bojový plán bol jasný.

To by však nebol plán, keby sa nám do cesty nepostavila prekážka. Dukátové buchty sme nemohli len tak nahádzať do seba. Úmysel utiecť skôr, ako sa baby vrátia, stroskotal na celej čiare. Vysmiate od ucha k uchu si k nám prisadli. Zo slušnosti sme s nimi prehodili pár slov. Fredy sa svoju inak bohatú slovnú zásobu snažil obmedzovať skôr len na posunkovú reč. Vedel, že jemu by sa chalani v triede smiali viac ako mne.

Netrvalo dlho a naše nechcené spolusediace privítali dve kamošky – čiernovlasú Rebeku a blondávajú Majku. Obidve pekné ako obrázok. Fredy si pri pohľade na Rebeku zabudol zavrieť ústa naložené dukátovými buchtičkami. Len na ňu civel. Ja som bol na

tom podobne, môj pohľad však smeroval k Majke. Fredy bol z Rebeky úplne hotový. Hneď jej ponúkal svoje miesto na sedenie a dokonca aj nedojedené buchtičky. Pobavil nás. Samozrejme si ku nám sadli a ja som Fredymu pošepkal, že som mal pravdu. Slová o pekných kamoškách sa skutočne potvrdili. Lišiacky sa uškrnul a tentokrát kopol pod stolom on mňa, no kamarátskejšie ako ja na písomke.

Majka bola drobné dievča s dlhými blond vlasmi. Keďže mala so sebou aj niekoľko kníh zo školskej knižnice, bolo zrejmé, že je vášnivá čitateľka. Rebecka bola skôr srdcom rockerka a rada kreslila. Snažil som sa rozprávať s Majkou, no bolo to miestami ťažké, pretože jej dve silnejšie kamarátky neustále dačo kvakotali.

Keď som sa konečne dostával k otázkam o knižkách, ktoré si požičala, vyrušila nás neprijemná udalosť.

Ja som chodil do áčky, no bolo verejne známe, že do céčky chodil jeden černošský chlapec zo sídliska, kde som býval ja a takisto aj väčšina deciek z môjho ročníka. Volal sa Ibrahim. Spolužiakov prosil, aby ho volali Ibi, ale oni mali preňho iba rôzne hanlivé pomenovania. Bol to štíhly, vysoký chalan. Samá ruka, samá noha. V krátkosti povedané, robili mu dosť zle. Ja som chodil do školy málo, takže som skôr o všetkom len počul. No dnes som bol priamym svedkom šikany.

Ibi sedel sám pri jedálenskom stole. Niežeby tu

bolo málo hladných detí, ale nikto pri ňom nechcel sedieť. Nakoniec mu prišli robiť spoločnosť jeho traja spolužiaci – Igor, Slavo a René. René bol z nich najvyšší a už pri prvom pohľade naňho bolo jasné, že rád zdvíhal činky. A, samozrejme, slabších spolužiakov.

Díval som sa, ako podišli k Ibimu, ktorý si pochutnával na dukátových buchtičkách. René ho postrapatil po hustých, kučeravých, čiernych vlasoch a dvaja kumpáni mu povedali dačo nepekné. Kým Ibi sa snažil nevšímať si ich a ďalej jedol, trojica chalanov sa náramne zabávala. Keď pochopili, že ich statočne ignoruje, René pristúpil k razantnejšiemu prejavu. Chytil ho za hlavu a ponoril mu tvár do pudingu. Neznášal som neférovosť, a tak som sa okamžite postavil. Neriešil som neférovosť typu pomôcť si ťahákom k lepšej známke. Nemal som rád, keď bol niekto k niekomu nefér, či v hokeji alebo takýchto prípadoch.

Slavo a Igor chytili Ibiho a René ho chcel biť. Keďže som sa na hokeji neraz zapojil do bitky, neváhal som a vydal sa pomôcť chudákovi Ibimu. Bolo zrejmé, že sám si neporadí a jeho pohľad prezrádzal, že je zmierený s ďalším útokom od spolužiakov. Okamžite som odsotil Reného, ktorý sa zaháňal pravou pästou. Stratil stabilitu a dopadol na linoleum. Všetci do jedného prestali jesť a sledovali, čo sa dialo.

Slavo s Igorom okamžite pustili Ibiho a chceli pomstiť svojho vodcu Reného. Bol som veľmi nahneváný. Za skončenie mojej hokejovej (ne)kariéry, za

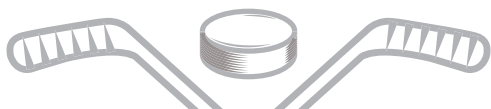
posmechy v triede, za stratu Sofie a aj za zlé známky z dnešného dňa. Všetko vo mne naraz vybuchlo. Ušatému Igorovi som prisolil po dve rany na každé kostnaté, pehavé líce a zavalitému, krpatému Slavovi som troma presne mierenými pästovkami rozhojdal trasľavé brucho. Za môj bitkársky výkon by som určite zožal pochvalu aj od Cháru. René, rozzúrený ako ranený býk, sa na mňa vrhol zozadu. Mal riadnu silu, to som musel uznať. Zvalil ma na zem a vtedy sa rozprúdila atmosféra. Decká na striedačku začali skandovať jeho a moje meno. Určite uzatvárali stávky, kto vyhrá. Akoby som ich počul:

„Vsadím malinovku na Matúša.“ alebo „O dva lístky na obed, že vyhrá René!“

Chvíľami ma ten gauner dusil, až som myslel, že súboj vyhrá. Keď som si pomyslel na Majku, ktorá súboj sledovala, nabral som zostávajúce sily a vymanil som sa z Reného zovretia. Prevalil som sa ja na neho. Kľačal som nad ním. Trikrát som ho udrél päťou do tváre, ale ním to ani nehlo. Igor ma kopal do chrbta a René mi trafil presne medzi oči. Poriadne mnou zaknísalo, ale ustál som to. Z nosa mi začala tiecť krv, ale snažil som sa na to nemyslieť. Slavo ma zozadu chytil za krk, Igor do mňa neprestával kopať. Moje telo slablo čoraz viac, ale nával hnevu mi dodával adrenalín. René o chvíľu totálne kapituloval a od doživotnej hanby ho zachránil telocvikár, ktorý ma od neho odtrhol. Mal som pocit, že pästami som metal cestou až do riaditeľne.

Práve tam smerovali moje, Reného, Slavove a Igorove kroky. Najhoršie dopadol René, ktorý bol farebný ako lístie v jeseni. Ja som mal krvavý nos a boľavý chrbát. Tajomníčka, drobná pani Škvarilová, nás strážiла v riaditeľni spolu s telocvikárom a pre istotu i so školníkom, kým sa pán riaditeľ Kramár vrátil do školy z nejakej porady.

4. RIADITEĽŇA

V duchu som si prehrával celú bitku a bol som so sebou spokojný. Ako jediný som sa zastal šikanovaného černoškého chlapca. Nebyť mňa, celý dobitý by niekde plakal. V záchrane Ibiho mi pomáhal i Fredy. Nie síce fyzicky, ale aspoň sloвне. Kričal:

„Daj mu! Poď do neho! Nedaj sa!“

Za povzbudzovanie som mu bol naozaj vďačný.

Riaditeľ vošiel do kancelárie a hlasne si vzdychol. Za celý môj študentský život som tu bol iba dvakrát, teraz tretí. No očividne sem niekto chodil častejšie ako ja. A nemyslel som zrovna riaditeľa Kramára.

My sme stáli a on si sadol oproti nám. Každý sme mali povedať svoju verziu toho, čo sa udialo v jedálni. Najprv ale začala tajomníčka. Z jej opisu situácie bolo zrejmé, že miluje akčné filmy. Za jej opis celej bitky by sa nemusel hanbiť ani ten najlepší komentátor.

Ja som viac ako na samotnú bitku poukazoval na šikanovanie bezbranného Ibiho. Navrhoval som, aby riaditeľ zadovážil kamery a vytvoril akési hliadky učiteľov, ktoré by dohliadali na obmedzenie šikany. Márna snaha. Prečo? Lebo tatko Reného Drozdu bol